

5
1920
3 Купівельна
Дія.

А. В. М.
Національна бібліотека
Української Республіки
у Києві

Ціна 20 карб.

ч. 29.

Т-во „Вернигора“.

1920

Редактор: Василь Тодосів. ч. **29.** Ілюстратор: Петро Лапин.

СІРКО.

Народня байка.

Т-во „ВЕРНИГОРА“.

Київ, 1920.

Приказка: Летіла сова—весела голова; летіла, летіла та й сіла,—хвостиком повертіла, на обидва боки погляділа та й знов полетіла... Це приказка, а казка далі буде.

Δ-РК
T50

149242-

Загадкові питання:

- 1. Хто вище Бога?
- 2. Що росте без коріння?
- 3. У чому три кінці?
- 4. Що треба для обіду?
- 5. Що росте вище лісу?
- 6. Що без ніг, без торби по світі ходить?

Задача-крутиголовка.

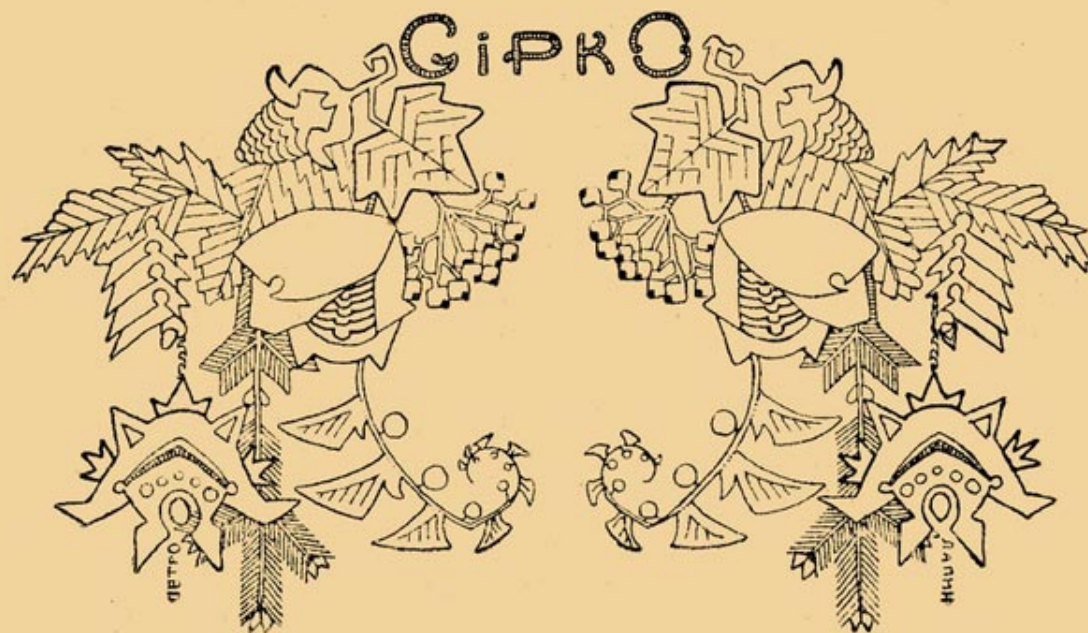
У перекупки було 2 кошики,—в кожному по 30 яблук. За всі яблука вона думала в торгувати 50 шагів, продаючи яблука з першого кошика по 2 шаги за двоє, а з другого—по 2 шаги за троє. Але, щоб швидче випродати яблука, вона змішала їх і стала продавати кожних 5 штук за 4 шаги. Випродала яблука, полічила гроші—всього 48 шагів. Де-ж ще 2 шаги?

Загадки:

- 1. Коло вуха завірюха, а у вусі ярмарок?
- 2. Така я велика, що й кінця не маю; лежу собі тихо, нікого не займаю; тільки мені добрі люде і день і ніч товчуть гоуди.
- 3. Стоїть дід над водою з червоною бородою, хто йде—не мине, за борідку ущипне?
- 4. Мету, мету— не вимету; несу, несу—не винесу, пора прийде—сама вийде.

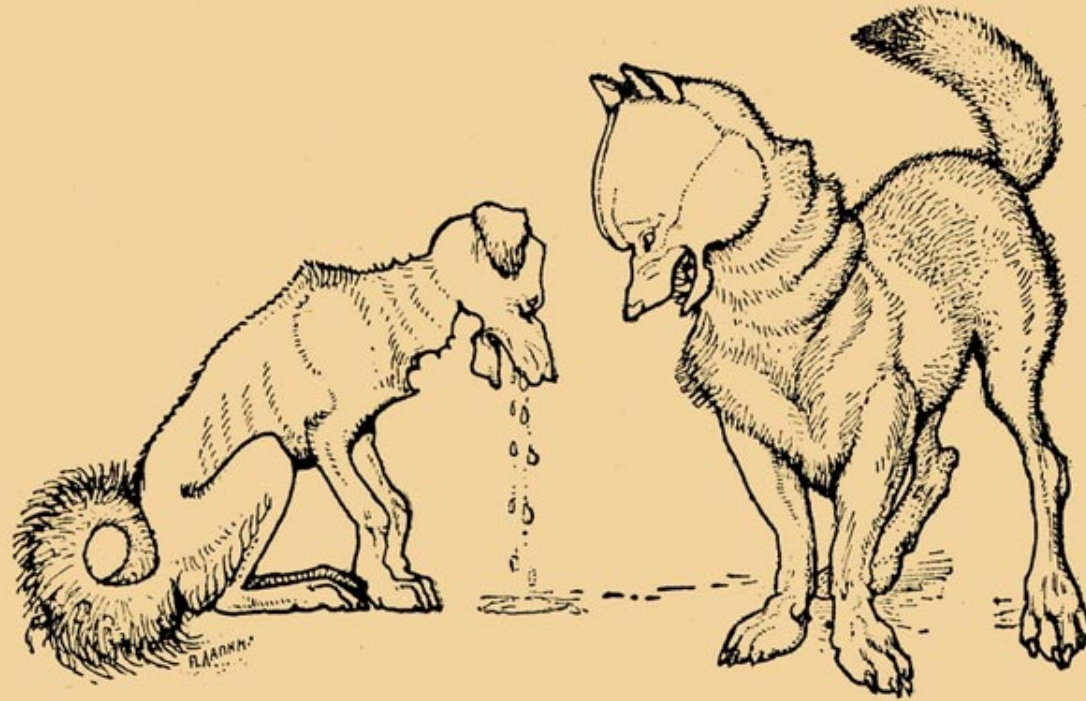
Державна
публікаційна бібліотека
для дітей

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
№ 1251155

Народня байка.

Був собі в одного чоловіка собака Сірко. Старий дуже став, не здужав гавкати і хазяїн його взяв та й прогнав. Никає Сірко по лісах, по полях і так йому гірко, що стільки літ він хазяїнові своему вірно служив, добра йому доглядав, а

на старости літ хазяїн йому шматка хліба пожалів і з двору прогнав. Ходить так, думає, — коли здибає Вовка. Питає Вовк:

— Ти чого тут никаєш?

Сірко й каже плачуче:

— Прогнав мене на старости літ мій хазяїн і от хожу,—
пристановиська нігде не маю.

Каже Вовк:

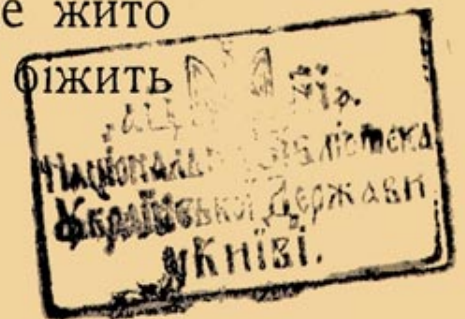
— А зробити так, щоб тебе твій хазяїн до себе знов
прийняв?

— Зроби, голубчику,—просить Сірко,—вже я тобі чимсь
віддячу.

— Ну, гляди,—каже Вовк,—як вийде у жнива твій хазяїн
із жінкою у поле жито жати і дитину покладуть під копою,
то я прибіжу, візьму дитину і буду бігти,—а ти тоді пужни
за мною та що-сили гавкай,—я ніби злякаюсь і впущу дитину,
а ти візьмеш її і віднесеш хазяїнам. То вони тоді будуть
тебе знову жалувати та шанувати.

Добре.

У жнива вийшов хазяїн із своєю жінкою у поле жито
жати. Дитину поклали під копою і жнуть. Коли це біжить

полями Вовк.
Прибіг під ко-
пу, захопив ди-
тину та й по-
дався. Кри-
чить чоловік,
біжучи за ним,
плаче жінка,—
а де не взявся
Сірко та за
тим Вовком
навздогінці,
гавкає, що си-

ли має і от-от дожене. Злякався Вовк, впустив дитину та й по-
біг. А Сірко обережненько за ту дитину і несе до своїх хазяїнів.

Пораділи чоловік із жінкою, як побачили свою дитину, а далі

виймає чоловік із торби хліб, сало,—дає Сіркові та й каже:

— На, Сірко, їж! Це за те, що не дав Вовкові дитину ззісти.

Увечері ідуть чоловік із жінкою з поля і Сірка вже з собою кличуть. Прийшли, наварили галушок, сідають за стіл і Сірка з собою рядом садовлять.

Живе Сірко! Їсть на весь рот галушки, а щоб не попівся, то йому ще й студять. Добро!

От Сірко й думає:

— Треба мені якось віддячитись Вовкові.

У м'ясниці видавав його хазяїн старшу дочку заміж і в неділю мало бути весілля. Пішов Сірко в поле, найшов Вовка та й каже:

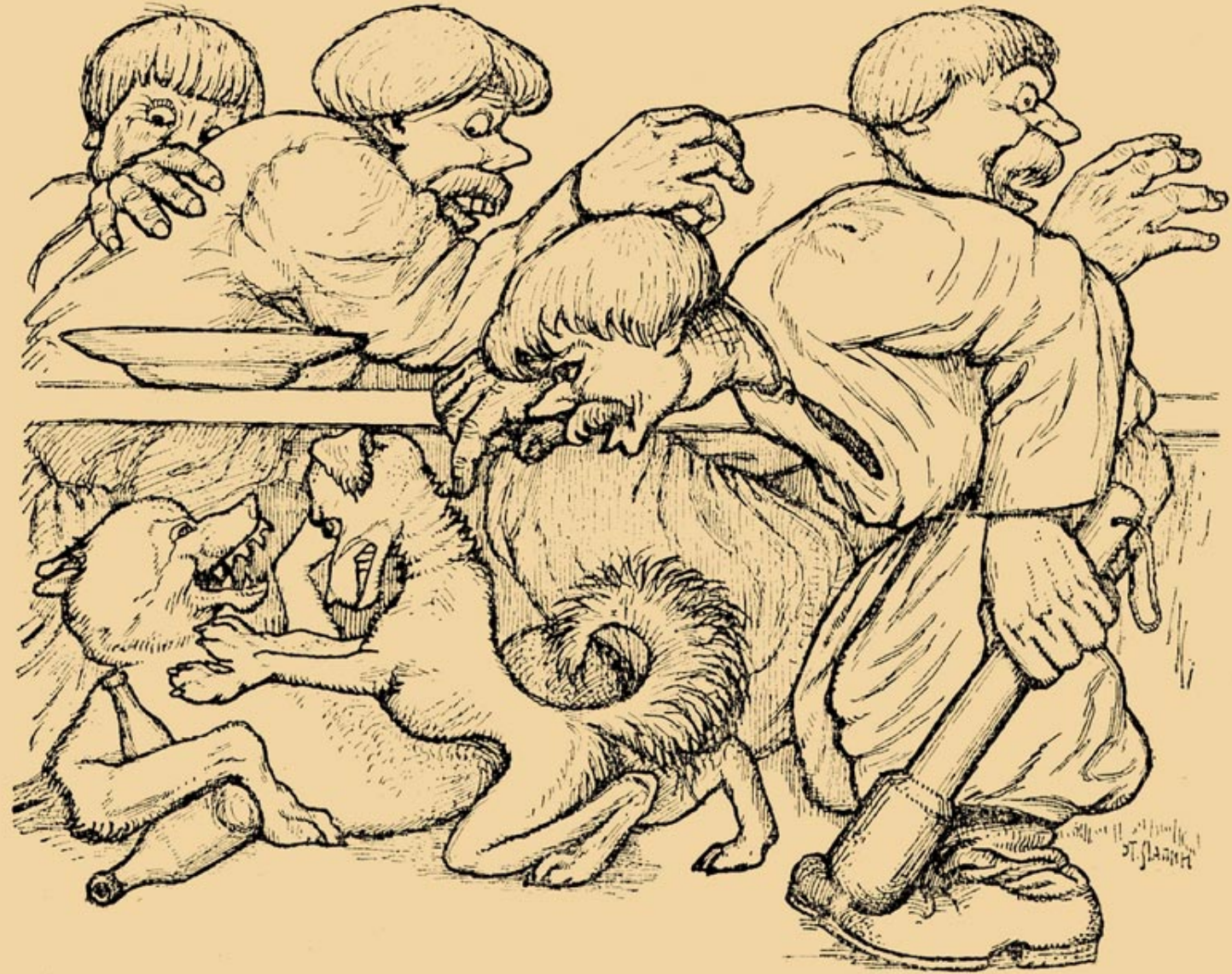
— Зробив ти мені добро, то я й тобі хочучим-небудь віддячитись. Приходь у неділю ввечері до нашого городу. Хазяїни мої будуть справляти весілля, то вже я й тебе якось проведу до хати і напою та нагодую.

Прийшов Вовк. Увів його Сірко до хати, посадив під столом, а сам на стіл, за пляшку горілки, за качку та й під стіл Вовкові. Побачили люде собаку і хотіли бити, але хазяїн каже:

— Не бийте Сірка! Він мені дитину від Вовка вирятував, то вже нехай і він має від мене вигоду.

Балакають весільні гості, що такий-о собака Вовка не по-

боявся, а Сірко, що тільки луччого лежить на столі, бере та подає Вовкові під стіл.

Упився Вовк та й каже:

— Буду співати!

— Ой, не співай,—каже Сірко,—бо й тобі буде лихо й мені. Лучче я тобі подам ще пляшку горілки, тільки мовчи.

Випив Вовк ще пляшку, зовсім упився та й каже:

— Отепер то вже буду співати!

Та як завие під столом. Посхоплювались весільні,—сюди-туди, під стіл—а там Вовк. Полохливіщі з хати, а більш відважні за макогони, коцюби, дрючки та до Вовка. А Сірко ліг на Вовка, вдає, що душить його, гризе... От хазяїн і каже:

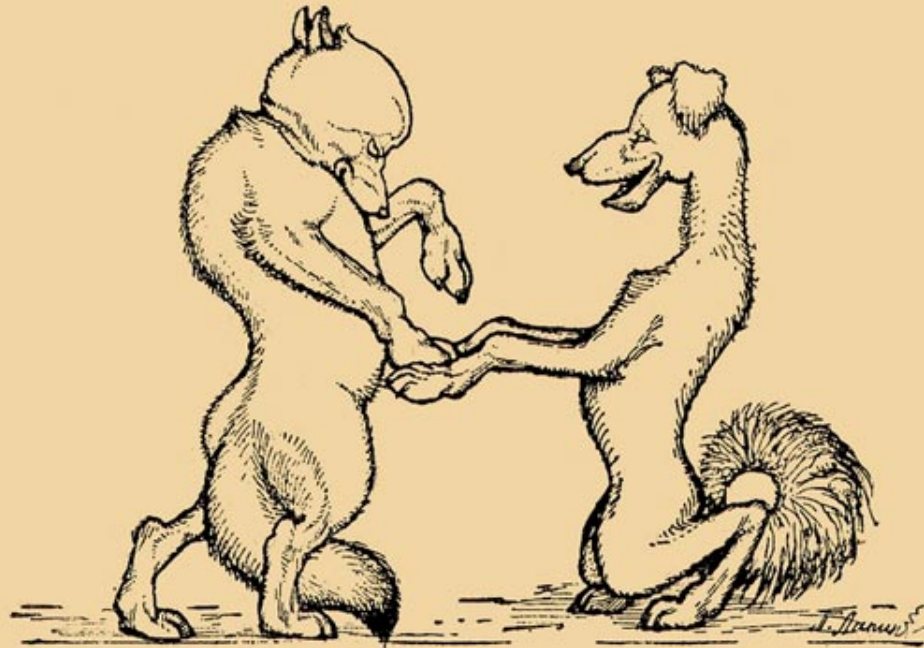
— Не бийте Вовка, бо ви мені Сірка убете! Він і сам йому раду дасть, ось не займайте.

Розступились люде, а Сірко, вдаючи, що кусає Вовка, вивів його з хати, через город та на поле.

Тоді й каже:

— Ну, Вовче, зробив ти мені добро, а я тобі. Тепер ми
квіти. Бувай здоров!

І попрощались.

Відгадки заг.—пит.:

1. Від річки Бога вищий очерет, що коло нього росте.
2. Камінь.
3. У вилах і в вареникові.
4. Ложка.
5. Хміль.
6. Гроші.

Відгадки загадок:

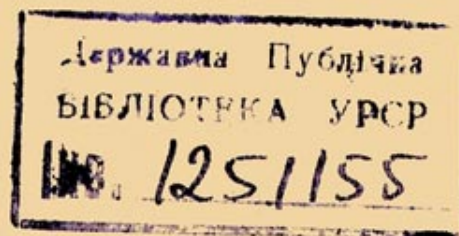
1. Вулик.
2. Дорога.
3. Калина, кущ поричок.
4. Соняшне проміння.

Розв'язання зад.—крутиголовки.

Як би перекупка не змішувала яблук, а продавала за 4 шаги двоє яблук із першого кошика і трое із другого, то після 10 продажу вона-б уже вторгувала 40 шагів і в другім кошикові у неї нічого не оставалось яблук, а в першім ще було-б десятеро. За ці яблука вона думала вторгувати 10 шагів (за 2 ябл.—2 шаги), але, змішавши їх із другими, продала за 8 шагів (5 ябл.—4 шаги) і через це втратила 2 шаги.

Сміховинка.

Йшла дорога по колоді через воду, а вертався п'яний чоловік із ярмарку, тільки став на колоду та й бовть! у воду; кис, кис, мок, мок, викис, вимок, виліз, висух, став на колоду та й знов бовть! у воду,—треба-б його витягать, та нікому рятувать!

1920 С 40

С 40

Замовляти можна на складі
Т-ва „Вернигора“: Київ, Фундуклеєвська, 19.